

ondóval, sátánizmussal és vudubabával. Nem véletlen, hogy a kiadó is csupán a tizenötödik változattal tudott megbékélni. Semmilyen tanárnőt nem vérteneznek fel azzal a képességgel és hatalommal, hogy eldöntse, egy gyermek borzongató kísértethistóriája csupán a képzelet, vagy néhány pedofil konkrét játéka. Mint ahogyan azzal sem, hogy miként lehet presztízsét is kockára téve olyan okok után kutatni, amelyek messze-menőleg elrugaszkodnak a legmodernebb felfogású tanári szakkönyvektől is. Torey joggal feltételezi ugyanis, hogy Jodie szavai túllépnek a médiumokból összeillesztett montázsokon, és érzékletesen leíró felidézéseihez valóban előbb találhat választ fekete mágiával foglalkozó könyvekből, mint a polcán heverőkből.

A vérbeli lélektani krimin túl olyan témákat is érint a könyv, hogy szabad és érdemes-e magányunk feloldásáért cserébe másokra önteni mentális dézsánkat – illetve ragaszkodni gyávaságból emberekhez, munkához vagy véleményhez. Különféle habitusú személyiségek perspektíváiból világosodik meg az egyre sötétebb történet, és már az is önmagában egy tanulmány, hogy ezek az emberek túl tudnak-e lépni a csehovi sémán, és ne beszélés, hanem építő jellegű megbeszélés legyen a találkozásaikból.

A szakmának gyakorlati, liberálisán gyerekfókuszú útmutatóként is szolgáló könyv egyetlen zavaró eleme a – szappanoperákban is előszeretettel alkalmazott – fejezetzáró mondatok hatásvadászata. Ám mivel nem fikcióról van szó, az olvasó hiába lapoz egyre izgatottabb izsonnyal az egyértelmű hepiendre szomjazva: az utolsó oldalak sem tettek pontot az ügy végére, holott Hayden évtizedes csúszással írta a *Szellemlányt*. A kis Jodie elbeszélésfoszlányaiban szerepel macskabél, testvéri szeretet, Dallas-karakterek és pókok, ám az író sosem merészkedik az olcsó leírások aknamezejére: alázattal, választékos aprólékossággal vezeti végig a gyanút a valószínűsíthető bűncselekményig. Nem csoda, hogy az eseteit sorra felelevenítő szerző mindig felkapaszkodik a bestseller-listákra – kevesen lennének képesek ilyen összeszedett irodalmisággal visszaadni mindazt, amit már olvasni is csak komoly lelkierővel lehet.

Tóth Noémi

 [Vissza a tartalomhoz](#)

BUDAYNÉ DR. BALKAY SAROLTA–DR. BÓDÖR JENŐ:

Egyéni korrekció

(BUDAPEST, NEMZETI TANKÖNYVKIADÓ, 8. KIADÁS, 2009)

A hazai pedagógiai, tankönyvkiadási programban is egyedülállónak mondható, hogy egy iskolákban használatos könyvet – ráadásul munkatankönyvet – immár lassan három évtizede (1980-tól) változatlan kiadásokban megjelentessenek, sőt 2008-ban újra tankönyvvé nyilvánítsanak.

E munka az „Egyéni korrekció az általános iskolák előkészítő osztálya számára”, melyet a múlt század utolsó évtizedeiben alkotó három neves gyógypedagógus-

pszichológus készített. Sajnos már egyikük sem érthette meg a harmincadik évfordulót. A szerkesztő Dr. Szabó Pál, a korrekciós osztályok propagátora, az Országos Pedagógiai Intézet főmunkatársa volt, a szerzők: Budayné Dr. Balkay Sarolta és Dr. Bődör Jenő a gyógypedagógiai tanárképző tanárai, a pszichológiai tudományok kandidátusai, jelentős életművet, publikációkat felmutató kutató gyógypedagógusok voltak. Illő, hogy külön megemlékezzünk róluk, tevékenységükről e mű kapcsán is.

Kis munkájuk immár akár klasszikusnak is mondható. Az egész országban széles körben elterjedt és használt, a gyermekek, nemcsak a sérülten fejlődők, de az iskolára felkészítésben részesülő óvodások is szívesen oldották/oldják meg feladatait.

A címe még a hetvenes-nyolcvanas évek gyógypedagógiai szóhasználatát idézi, utalva a gyógypedagógiai tevékenység hiányokat pótló, kompenzáló jellegére. Azóta újra felbukkantak – és szívesen használtak – „a kiegészítő fejlesztés”, „a terápiás eljárás” kifejezések. A tanterveket helyettesítő Irányelvek (2000 és 2005) szövegei összevetésével érzékelhető ez utóbbiak térnyerése, és végül a változások a dokumentumokban „pedagógiai és egészségügyi célú rehabilitáció” kifejezéséig jutottak, mondván a sajátos nevelési igényű tanulókkal (ez is új elnevezés!), folytatott munka egész nevelési-oktatási rendszerét átfogó, hosszú távú rehabilitációs, rehabilitációs célok és feladatok határozzák meg. Van ebben az érvelésben régi gondolat, amely felett el kellene gondolkodni, és új, az, hogy a rehabilitációs tevékenységet meghatározó tényezők között megjelentek a társadalmi integráció egyre erősebben érvényesülő „kívánalmai”.

Jelen esetben, a mi bemutatott munkánkban azonban a kezdet, a pszichikus funkciókban az iskolába lépéskor jelentkező elmaradások, fejletlenségek felszámolásáról, hiányok bepótlásáról, kijavításáról van szó.

Fontos és hálás feladat ilyen munkában dolgozni, ez is lehet hosszú élete titka. Fontos, mert így segíti elő, hogy az „elmaradózó gyermek” (ahogy régebben szép szóval neveztek az enyhébben sérült, tanulási gondokkal küzdő tanulókat) felzárkózzon, elérje az iskolára felkészültség szintjét: figyelmével, emlékezetével, gondolataival, megkülönböztető észlelésével, vagy akár finom mozgásai, rajzolása, téri tájékozódása fejlesztésével. Hálás, mert mindezt a gyermek színes, játékos, érdekes, hozzá közelálló cselekvések szintjén, a Piaget leírta művelet előtti, sőt még a szenzo-motoros fejlődési szintből alig kinőve végzi. Megfelelően alkalmazva akár a súlyosabban sérültek, az értelmi akadályozottsággal élő gyermekek fejlesztésének is kiváló eszköze.

A munkafüzet nyolcféle cselekvéses tevékenység keretében foglalkoztat, mellékletével játékos feladatokra ad lehetőséget. Egyaránt alkalmazható csoportos munkában és egyéni fejlesztésben. Részletes bemutatására úgy véljük nincs szükség – ismertsége okán.

Ez a munka különleges értéke a magyar újkori gyógypedagógiának, magas felkészültségű gyógypedagógusok ajándéka a segítségre szoruló gyermekeknek éppen úgy, mint a megmérettetést szívesen vállaló, játszani és dolgozni szerető iskolára készülő bármelyik kisgyermeknek.

Dr. Hatos Gyula